

integreret del af ethvert ungt menneskes liv, skal vi vel også sætte ind dér. Vi skal selvfølgelig ikke tvinge dem til det – det er ikke det, jeg mener – men via forældresamtaler, via oplysning, via inspiration tale for, at man bliver integreret mere i det almindelige sociale liv i sit område, end man måske bliver i dag.

Der er kulturelle barrierer; der er måske også frygt. Jeg er da overbevist om, at al den snak om, at fremmede ikke er velkomne, også er med til at holde unge mennesker væk eller med til, at deres forældre siger: Det dér skal I nu ikke, for man ved jo aldrig.

Vi har altså også en social indfaldsvinkel her: Vi skal have integreret disse børn mere i det almindelige ungdomsliv, om man kan sige det sådan.

Vi er i CD tilhængere af disse modtageklasser, men jeg vil gerne ligesom den radikale ordfører sige, at for det første er det vel ikke et sted, man skal være i årevis; det skal ikke være et sted, hvor man bare skal være uendelig lang tid. For det andet tror vi ikke på, at det vil kunne erstatte tolæresystem eller tolke senere.

Man kan kun via modtageklasserne sørge for, at der er et grundlæggende kendskab til dansk, men man får det aldrig til at blive perfekt. Det sker først på det tidspunkt, hvor man faktisk er med i en almindelig undervisning i en dansk skole og dermed får afslebet sit sprog og alle de ting, som jo også danske børn skal. Så selve danskundervisningens fuldendelse sker efter vores opfattelse først senere i sammenhæng med alt det andet, men det betyder ikke, at modtageklasserne ikke er en god idé.

En af de indvendinger, der ofte er omkring de her ting, går på, at de fremmede børn ikke har det kulturelle fundament og kendskab til det danske samfund, som skal til for at kunne agere. Jeg tror, at det var Jens Normann Jørgensen, der som forsker var ude i en avis her for nylig og sige, at et af problemerne med at forstå dansk litteratur jo var, at indfaldsvinklen var så forskellig, så når børnene i en lidt højere alder begyndte at læse dansk litteratur, ville de overhovedet ikke få det ud af det, som danskere får, fordi de ikke kender det kulturelle grundlag.

Og dér vil jeg godt kaste tanken over til undervisningsministeren, om det ikke er muligt på én gang at have modtageklasser, der indlærer dansk sprog, og hvor den indlæring samtidig også giver en grundlæggende viden om de mest banale ting i Danmark og i det danske samfund. Det må vel kunne lade sig gøre. Det

må vel kunne lade sig gøre at sammenkoble de ting, så man bruger sproginstrumentet til også at få nogle af de her forskellige ting med ind, så man i det mindste har en basal viden at gå ud fra.

Omkring modersmålsundervisningen er vi også af den opfattelse, at den er nødvendig for at kunne lære dansk, og derfor er vi ikke indstillet på at afskaffe den. Vi tror, at dette er et af de områder, hvor alternativet ikke er godt nok.

Alternativet til en skole uden modersmålsundervisning er efter vores opfattelse privatskoler, og disse mennesker begynder – den udvikling har vi set – at gå ind i privatskolesystemet. Og så må jeg spørge: Hvem i alverden gavner det? Det gavner jo i al fald ikke integrationen. Det gavner i al fald ikke forståelsen for hinanden mellem de danske og de fremmede børn, at man pludselig får hvert sit kassesystem, man skal køre i.

Dér vil vi godt advare mod, at man, fordi man er velmenende, påtager sig nogle kvoter, nogle opfattelser eller nogle systemer, der gør, at lysten til at lave sit eget skolesystem bliver stærkere, for vi tror kun, at det accelererer problemerne i stedet for at bremse dem.

Kvoten, som jeg lige nævnte, tror vi ikke på. Det kan være den yderste løsning, men vi tror grundlæggende ikke på det.

For det første vil det være svært at fastsætte en procentandel. Det kan godt være, at 25 pct. er et rimeligt tal, men vi vil altså hellere nå det via en frivillig indsats – oplysning, eller hvad det nu er – og den integration, der skal foregå, end at gøre det ved hjælp af nogle kvoter. Vi tror igen her, at laver man det for firkantet, som det godt kunne lyde som om man vil – jeg ved godt, at den konservative ordfører blødte meget op – giver det igen lyst til at trække over i et andet system: Privatskolesystemet. Det er altså den balance, vi er optaget af.

I øvrigt vil jeg godt her til sidst efterlyse nogle positive eksempler. De findes vel også. Der er blevet nævnt nogle enkelte eksempler her i dag, men det kunne godt være, at vi skulle høre lidt mere om dem, end vi gør i en folketingsdebat fra en ordfører.

Når jeg siger det, er det, fordi jeg tror, at det her er selvforstærkende; det er snebalden, der ruller. Det er jo et fåtal af skoler set i den store sammenhæng, der har det her problem. Jeg siger ikke, at problemet ikke er stort for de skoler, men det er jo ikke en væsentlig procentdel af danske skoler. Men i medierne, og når politikere